

S U S A N N A

V A N

O O S T D I J K.

Noemt, wuften of trotsche vreemdelingen!

Den Nederlander loom en koel:

Acht, onder Bato's hemelkringen,

Het maaglijk hart verkleumt voor liefde en teer gevoel.

Dat blind in 's Lands geschiedenisfe,

Uw stoute, uw roekelooze waan,

Den aard van Bato's kroost beflisfe,

Ter eer van zijn gevoel zal ik de snaren slaan.

Hoort, Broeders, dierbre Landgenooten!

Vermaadt uws Broeders klanken niet:

Noch oor, noch hart houdt gij gesloten,

o Lieve Zusters! voor de klanken van mijn lied.

Ik Wil van de reinste Liefde zingen;

Van Liefde, die, getoetst als goud,

Meer, dan de min van Vreemdelingen,

Zoo vlottend wuft en woest, de strengste keurproef houdt.

Van hier, Europeische barbaren!

In waar gevoel ons ongelijk.

De Dichtkunst roert mijn hart en sinen,

Ik zing de Liefde van Sufanna van Oostdijk.

Waar Maas en Waal elkaar ontmoeten,

Waar Holland paalt aan Gelderland,

Zien Waal en Maas zich beide groeten

Door een aloud Kasteel met trotsch geboomte omplant.

Grijs Loevestein, in 's Lands historie,
 Berucht als kerker van de Groot,
 Maar ook 't beroemd tooneel der glorie
 Van schrandre Reigersberg, zijn waardige echtgenoot.

Dat hoog Kasteel float in zijn muren,
 Toen Kerkdwang met het vorstlijk zwaard
 Zijn wraak aan braven deed bezuren,
 Rechtschape mannen, voor geen 's Dwinglands wrok vervaard.

Ja Geesteranus, fier en edel,
 Gebannen om uw Vrijheidsmin!
 Ook list en wraakzucht trof uw' schedel,
 Zij sleepten snood en wreed, u dezen kerker in.

Daar slijt gij zeven lange jaren,
 De prilste jaren uwer jeugd. —
 Zal niets den nevel op doen klaren,
 Rijst nooit een uchtend, die uw vrije ziel verheugt?

o Brave! zult gij al uw dagen,
 Gebannen op dit haatlijk slot,
 Vergeefs om uw Sufanna klagen,
 Gescheiden van uw lief door menschen — niet door God.

Zou zij, in Brielles vest gezeten,
 Aan de oevers van denzelfden stroom,
 Die langs dit slot bruist, u vergeten,
 Vergeten uwe min, gelijk één' morgendroom.

o Neen! schoon zeven bange jaren,
 Sinds uw Susanne u sprak noch zag,
 Met tragen gang zijn heengevaren,
 Die zeven jaren zijn voor liefde slechts één dag.

Ge ontfloegt, door eerlijkheid gedreven,
 Toen u de Dwinglandij verjoeg,
 Haar van het jawoord, u gegeven,
 Maar ze acht zich u verloofd, daar 't hart haar niet ontloeg.

Haar jeugdig schoon blinke elk in de oogen,
Lokk' minnaars; vleijerij, noch beê,
Noch goud heeft op haar hart vermogen.
Zij overtreft om u in deugd Penelopé.

De Liefde gloeit in 't maagdljk harte
Met een' onbluschbren reinen gloed;
Een gloed, die zeven jaren tartte,
Die nog hare eedle ziel vervult met kracht en moed.

Die gloed, zoo edel, zoo verheven,
Door niets gematigd, dan door pligt,
Is 't leven van Sufanna's leven,
Die maakt door hoop haar hulp aan moeders krankbed ligt.

Maar ze is van dezen post ontlagen. —
Haar moeder stierf. — Nu gansch alleen
Zal Liefde haar een' stap doen wagen,
Die aan haar maagdljk hart voorheen onmooglijk scheen.

Ja zwerf, bescpied door Argus oogen,
 In schaduw van uw' kerker rond;
 Geest'ranus! sta, in 't hart bewogen,
 Uw oog naar 't westen heen, naar Voornes vruchtbreu grond.

Vergeefs zoekt gij den Brielsehen toren,..
 Zijn spits ontduikt te ver uw oog;
 Deez' zucht kan ook uw lief niet hooren,
 Al stijgt hij met een beê voor haar geluk om hoog.

Hij werpt zich aan den slotmuur neder,
 Zucht, starende langs Maasstrooms boord:
 „Nooit keert een golf, die aftroomt weder, —
 „Mijn treurig leven rolt als deze golven voort.

„'t Rolt voort, maar trager dan deez golven...
 „Waarom weêrstaat mijn levenskiel,
 „Tot zinken menigwerf bedolven,
 „'t Geweld des storms? maar 'k zwijg — o God! ik zwijg en kniel.”

„ Ik kniel; 'k aanbid uw' wil — o Vader!”

Hij zwijgt — blijft staren op den vloed. —

Een sloopje komt het eiland nader:

Nu zweeft een diepe zucht het vaartuig te gemoet.

„ Wat spoedt ge u, zegt hij, naar deez' wallen,

„ o Kiel! mischien op nieuw bevracht

„ Met offers, in den strik gevallen

„ Der kerklist, die met deugd, met liefde en godsdienstlacht.”

's Mans eedle geest wordt langs hoe droever,

En 't sloopje, spoedig voortgesneld,

Bereikt weldra des eilands oever.

Nu rijst Geest'ranus op, van zijnen wach verzeld. . .

De plank, van boord van 't schip geschoven,

Betreedt een Maagd, zoo schoon, zoo fier.

„ o God! kan ik mijn oog geloven,

Gij Geest'ranus uit: „ Susanna! hoe! Gij hier!”

Nu ijlt hij zijn Sufanna tegen

't Is geen misleiding, geen bedrog, —

Sufanna, op zijn borst gezegen,

Zegt weenend: „ Ja, ik ben 't, en ik ben de uwe nog.”

„ Nog, dierbre! dierbre! nog de mijne.”

Barst Geesteranus fnikkend uit:

„ Ja, Arnold! uwe zorg verdwijne.” —

Zegt zij vol liefde, enbloost. „ 'k Ben de uwe, en ben uw Bruid.

„ Gij weet, mijn moeder is gestorven.

„ Ik heb mijn' pligt aan haar betracht.

„ 'k Heb van den Prins de gunst verworven,

„ Dat ik door Huwlijkstrouw uw kerkerleed verzacht.”

„ Ja, dierbaar Man, verwonderde oogen

„ Slaat ge op mijn stout en vreemd bestaan;

„ Ik bied, door de oude min bewogen,

„ Hier op dit Loevestein, mijn hand, als Gade u aan.”

Verrukt, ja spraakloos van verrukking,
Staart hij verbleekt haar aan, hij beeft —
Hij waant, dat God hem, in verdrukking,
Een troostend' Engel in deez' Maagd gezonden heeft.

„ God!” barst hij uit — zijn tranen vlieten,
Hij kust Sufanna, woest door vreugd.
„ Zal 'k eens nog zooveel heils genieten;
„ Nu scheidt gij Loevestein tot een paleis van vreugd.”

„ o Teedre Liefde, en Godlijk tevens!
„ o Ware Liefde, Hemelsch rein!
„ Sufanna, hoogste vreugd mijns levens!
„ Sufanna, lieve Bruid! mijn Bruid op Loevestein!”